

Abstrakt

Bakalářská práce se věnuje tématice časové souslednosti v italštině a jejímu překladu do češtiny. Časová souslednost v italštině je prostředkem pro vyjadřování časových vztahů mezi větami v souvětí. Jelikož se jedná o komplexní a podstatný jev italské gramatiky, kterým český jazyk nedisponuje, klade si tato práce za cíl nastínit přehled možností, jakými se čeština při překladu časové souslednosti z italštiny s touto odlišností vyrovnává. Bakalářská práce je rozdělena na dvě části, přičemž první část obsahuje teoretické představení fenoménu časové souslednosti v italštině, a dále teoretický přehled morfologických a lexikálních prostředků užívaných pro překlad časové souslednosti do češtiny. Druhá část práce představuje postup a následné shrnutí výsledků praktické analýzy vybraných překladů italských vět z korpusu InterCorp. K analýze byly vybrány věty, které v italštině ve větě řídicí obsahovaly jedno ze dvou italských sloves (*pensare, credere*) v oznamovacím způsobu, v jednom z italských minulých časů (*passato prossimo, passato remoto, imperfetto, trapassato prossimo*) a uvozovaly větu závislou, přičemž spojovacím výrazem mezi větami byla italská spojka *che*. Závěr bakalářské práce shrnuje výsledky analýzy a porovnává je s teoretickým hlediskem na problematiku.

Klíčová slova

časová souslednost – italština – InterCorp – překlad